

„Ne a veszendő ennivalót hajtsátok” (fáradozzatok)

...*abba vessétek bizalmatokat, akit Ő küldött*” (higgyetek)

Az első idézetek Tádé fordításából valók, a zárójelesek az új fordítású Bibliából.

Miért mond nekem többet a Tádé-féle fordítás?

Nagyon képletesnek érzem a „hajítás” kifejezést. Ezt látjuk magunk körül és sajnós néha magunkon is. Ebben a szóban benne van a kapkodás, a rohanás, a minden áron való, valamit elérni akarás, a magam erejét nagyra tartás. A tetejében itt a világ dolgaiért való küzdelemről van szó. De úgy gondolom, hogy az Isten Országának terjesztésében sem válik be a „hajítás”. Egyrészt, mert annyit szabad vállalni, ami mellett még fényt sugárzó, boldog, vonzó életű emberek tudunk maradunk. Másrészt, ha nagyon akarom az Igét hirdetni, akkor féltő, hogy nem veszem figyelembe a másik fogadó készségének állapotát. Ahogy mondani szokták: a fűszálat nem lehet rángatni, hogy nőjön, avagy ahogy egyszer Beton atya prédikálta: figyelni, mikor vált az illetőnél zöldre a lámpa, mikor mondhatok többet. Amellett a „hajítás” apostol azt gondolja, hogy ő „megpaszorálja” az illetőt, holott egyre nagyobb a bizonyíték arra, hogy csak egymást egyenrangúnak gondolva, egymást gyarapítva lehet csak mindkét félnek előre jutnia.

És miért tesz jobban a „belévetett bizalom”? Lehet csak azért, mert a „hit” szót annyira lejáraták és oly sok értelmezése van ma már. Bokros megfogalmazásban a hit az igaznak tartást és az erre rátett életet jelenti. Ezt teljesen el is tudom fogadni. De valahogyan túl racionálisnak érzem. A „belé vetett bizalom” kifejezésnél átmelegedik a szívem, rögtön ott érzem mögöttem a személyes Istent, aki atyám, testvérem és barátom. akivel mindent megoszthatok, aki mindig jelen van, sosem megy szabadságra, akivel együtt nevetetek és sírhatok, s akivel együtt megpihenhetek, lazíthatok.

Szóval ne „hajtsátok” magatokat és élvezzétek az Isten ölelő közelségét!

Köszeginé Melinda, Pécs